

Preot și filozof

Mihai Eminescu

Căci n-avem sfinții voștri, voi ne muștrați, preoți,
Deși de-a voastră tagmă suntem și noi cu toți...
Și nouă vânătoarea de aur și mărire
Ne-nseamnă în astă lume a Răului domnire.
Și nouă-nghesuirea pe drumul spre plăcere
În suflet naște scârbă și inimii durere.
Și noi simțim că suntem copii nimicniciei,
Nefericiri zvârlite în brazdele veciei...
Și sufletu-ne-n tremur ca marea se așterne,
Tăiat fiind de nava durerilor eterne;
Ca unde trecătoare a mării cei albastre,
Dorința noastră, spuma nimicniciei noastre.
Și noi avem o lege – deși nu Dumnezeu –

Simțim că Universu-l purtăm și prea ni-i greu:
Știm a fi strănepoții acelu vechi păcat,
Ce seminția Cain în lume-o a creat.
De n-o îmbrăcăm în pilde, e semn c-am înțeleș,
Că-n noi este credință, ce-n alții e eres.
Căci eretic tiranul, ce Crucii se închină
Când oardele barbare duc moarte și ruină.
În van cu mâni uscate se roagă, ținând strana,
Deasupra lui cu aripi întinse stă Satana.
Degeaba lângă patu-i alături stă sicriul
Când gloatele-i pe lume au tot întins pustiul.
Ce Dumnezeu e-acela care-ar putea să-l ierte
Că țări întregi schimbat-au în întinsori deșerte?
Și eretic e-acela ce rasa v-o sărută
Când ura-n a lui suflet, de veche, e stătută?
În van cercați a-i drege căci răi rămân de-a valma
Și trebuie ca soarta să-i spulbere cu palma,
Din visul să-i trezească, cu care-i înconjoară
Demonul lumii acestei – comedia-i bizară.

Nu ne muștrați! Noi suntem de cei cu-auzul fin
Și pricepurăm șoapta misterului divin.
Urmați în calea voastră mulțimii de absurzi
Și compuneți simfonii și imnuri pentru surzi,
Ascuțiți adevărul în idoli, pietre, lemn,
Căci doar astfel pricepe tot neamul cel nedemn
Al oamenilor zilei sublimul adevăr –
Ce voi spuneți în pilde, iar noi l-avem din cer.